Ο Χριστός απαγορεύει τους όρκους (Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 11 Οκτωβρίου, 2012

Ο Θεάνθρωπος, όταν ήλθε αυτοπροσώπως στη Γη προ 2.000 ετών, έδωσε νέον Νόμον περί όρκου.

Με αυτόν τον Νόμον απαγορεύει τελείως τον όρκον. Το λέγει καθαρά «Εγώ δε λέγω υμίν μη ομόσαι όλως. Έστω δε ο λόγος υμών ναι ναι, ου ου». (Ματθ. ε’, 34).

Και όχι απλώς το απαγορεύει, αλλά τον κηρύσσει και ως ασυμβίβαστον εις τέλειον Νόμον Του. Ο οποίος πλάθει τελείους ηθικούς χαρακτήρες. Άλλωστε ιδιαίτερο γνώρισμα των οπαδών Του είναι η φιλαλήθεια και η ειλικρίνεια.

Απαγορεύει, λοιπόν, τελείως ο Κύριος τον όρκον.

Αλλά ο όρκος χρειάστηκε σαν εγγύησις και ασφάλεια κατά του ψεύδους. Γι’ αυτό και ο Κύριος λέγει, ότι εκ του πατρός του ψεύδους, εκ του πονηρού, προήλθεν η ανάγκη του όρκου. Όπου όμως επικρατεί αλήθεια – και πρέπει να επικρατή στις χριστιανικές κοινωνίες – ο όρκος είναι περιττός.

Είναι αμαρτία και ασέβεια, το να χρησιμοποιή κανείς το όνομα του Θεού ή άλλων ιερών προσώπων και πραγμάτων και να τα κατεβάζη στην τάξι των κοινών και βιοτικών πραγμάτων. Και τούτο, για να εξασφαλίση πολλές φορές ευτελή συμφέροντα ή για να ικανοποιήση την φιλαυτία του.

Ο Κύριος ήλθε στον κόσμο **«ίνα λύση τα έργα του διαβόλου».** Δηλ. ήλθε για να καταστρέψη τα μεταξύ των ανθρώπων έργα του διαβόλου, που είναι η αμαρτία και τ’ αποτελέσματά της. (Α’ Ιωάν. γ’ 8).

Γι’ αυτό θέλει να απομακρύνη τελείως από την επί γης Βασιλείαν Του, τόσον το ψέμα, όσον και τον όρκο. Γι’ αυτό απαγορεύει απόλυτα στους οπαδούς Του να χρησιμοποιούν οποιονδήποτε όρκον.

Απαγορεύει την μικρορκίαν

Ο Κύριος, είπαμε, απαγορεύει κάθε όρκον, επομένως και την μικρορκίαν. **«Εγώ δε λέγω υμίν, είπε, μη ομόσαι όλως, μήτε εν τω ουρανώ, ότι θρόνος εστί του Θεού· μήτε εν τη γη, ότι υποπόδιον έστι των ποδών αυτού· μήτε εις Ιεροσόλυμα, ότι πόλις εστί του μεγάλου βασιλέως· μήτε εν τη κεφαλή σου ομόσης, ότι ου δύνασαι μίαν τρίχα λευκήν ή μέλαιναν ποιήσαι»,** (Ματθ. ε' 34-36).

Με άλλα λόγια: εγώ, λέγει ο νομοθέτης Κύριος καταργώ τον παλαιόν Νόμον μου και σας δίδω τον Νέον. Σας λέγω, ότι εις το εξής απαγορεύεται κάθε είδους όρκος. Απαγορεύεται, όχι μόνον ο όρκος, που αναφέρεται αμέσως στον ίδιο το Θεό, αλλά και εμμέσως σε κάθε πρόσωπο ή πράγμα, που σχετίζεται με τον Θεόν. Απαγορεύεται δηλαδή και η **μικρορκία**. Δεν επιτρέπεται να ορκιστής **«Μήτε εν τω ουρανώ... μήτε εν τη γη...μήτε εις τα Ιεροσόλυμα...»** Και τούτο, διότι, όπως λέγει δια του Ησαΐου, είναι **«Ο ουρανός μοι θρόνος η δε γη υποπόδιον των ποδών μου».**

Ο Θεός παριστάνεται, ότι μένει στον ουρανό, και ιδιαίτερα ευαρεστείται από τον αγγελικό κόσμο! Εκτείνει όμως την εξουσίαν Του, την πρόνοια, την χάριν και στη γη, που παριστάνεται, σαν υποπόδιο των ποδών Του.

Επικρατούσε τότε μεταξύ των Ιουδαίων η ψεύτικη ιδέα – επικρατεί δυστυχώς και σε πολλούς σήμερα – ότι δεν ορκίζονται πραγματικά, όταν δεν αναφέρουν το όνομα του Θεού, αλλά κάποιου άλλου κτίσματος.

Τα δε Ιεροσόλυμα, ως γνωστόν, εθεωρούντο τότε **«πόλις του Μεγάλου Βασιλέως»**του Θεού, διότι αυτήν εξέλεξε πρωτεύουσαν του λαού Του, για να εκπληρώση το θαυμαστό σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων. Σ' αυτή επίσης υπήρχε και ο Ναός, όπου λατρευόταν ο Αληθινός Θεός.

Νομίζουν, λοιπόν, ότι δεν υποχρεούνται να τηρήσουν πιστά έναν τέτοιο όρκο σε κτίσματα και ότι δεν αμαρτάνουν για την παράβασι αυτή. Αυτή την πλάνη την αποδοκιμάζει ο Σωτήρ, διότι ο ουρανός, η γη και τ' άλλα δημιουργήματα δεν είναι αυθύπαρκα και ανεξάρτητα από το Θεό. Αλλά είναι κτίσματα του Θεού. Και όταν ορκίζεται κανείς σ' αυτά εμμέσως καλεί μάρτυρα και τιμωρόν τον Θεόν. Δεν είναι λοιπόν δυνατόν να υπάρξη όρκος που αντικαθιστά την επίκλησι του Θεού με άλλο αντικείμενο από τον Θεόν. Δεν υπάρχει όρκος, που δίδει την εντύπωσι όρκου, χωρίς να είναι όρκος. Να ξεγελά δηλ. τον άλλον με την εξωτερική μορφή του όρκου και να δίδη στον ορκιζόμενο την άδεια να τον παραβαίνη άφοβα. Επομένως απαγορεύεται κάθε τέτοιος όρκος.

Ασεβεί, λοιπόν, στο Θεό ο Χριστιανός, που βάζει, σαν ενέχυρο στα λόγια του, τον εαυτό του ή τα πολυτιμότερα δώρα, που του έδωσεν ο Θεός.

Βάζει, ακόμη ενέχυρο, και αυτή τη σωτηρία της ψυχής του, λέγοντας: «να με κόψη ο Θεός» ή «να μη δω Θεού πρόσωπο». Αλλά, ανόητε άνθρωπε, γι' αυτή την ψυχή ο Άπειρος Θεός εθυσίασε το παιδί του. Πώς, λοιπόν, εσύ την βάζεις με τον όρκο ενέχυρο για μικροπράγματα;

«Μήτε εν τη κεφαλή σου», λέγει, να ορκισθής. Τέτοιος είναι ο σημερινός όρκος «στη ζωή μου ή στα μάτια μου» κ.λ.π. Ωρκίζονταν τότε στην κεφαλή, διότι η κεφαλή, σαν το κυριώτερο μέρος του ανθρωπίνου σώματος, ελαμβάνετο αντί της όλης ανθρωπίνης ζωής.

Αλλά η κεφαλή, καίτοι εμείς οι άνθρωποι νομίζομεν, ότι είναι το πιο δικό μας κτήμα εν τούτοις δεν είναι δικό μας, αλλά είναι του Θεού κτήμα και δημιούργημα. Μόνον, αν μπορούσαμε εμείς να δημιουργήσουμε το κεφάλι μας και τη ζωή μας, που εξαρτάται απ' αυτό, τότε θα είχαμε πλήρη δικαιώματα επ' αυτού. Αλλά τέτοια δικαιώματα έχει μόνον ο Θεός, ο Δημιουργός του, διότι Αυτός το δημιούργησε και το διεμόρφωσε. Το έκανε έδρα των σπουδαιοτέρων αισθήσεων και το επροίκισε με έξοχες δυνάμεις.

Ανέδειξε ακόμη το κεφάλι και όλο το σώμα μας μέλος Χριστού και Ναόν του Αγίου Πνεύματος. «Ουκ οίδατε ότι το σώμα υμών ναός του Αγ. Πνεύματος έστι;» (Α' Κορινθ, ΙΣΤ' 15-19).

Άρα του Θεού είναι ιδιοκτησία και το κεφάλι μας και τα μάτια μας και η ζωή μας, στα οποία με τόση ελαφρότητα μερικοί ορκίζονται.

Εάν τώρα, για τη δική μας τη ζωή δεν έχουμε κανένα δικαίωμα, πολύ περισσότερο δεν έχουμε για τη ζωή των άλλων, οσονδήποτε οικείοι μας, κι αν είναι. Διότι ορκίζονται πολλοί «στη ζωή των γονέων τους», «να νεκροφιλήσουν την μάνα τους», «να μη χαρούν τα παιδιά τους» και απορεί κανένας, πώς αυτοί οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν, ότι δεν έχουν καμμιά εξουσία επάνω στη ζωή αυτών των προσώπων. Αλλά κάθε τέτοιος όρκος είναι όρκος εις Αυτόν τον Θεόν, που εξουσιάζει ζώντας και νεκρούς.

Τέτοιος είναι ο όρκος «Μα, την αλήθεια», διότι αλήθεια είναι Αυτός ο Θεός... «Εγώ ειμί η Αλήθεια», είπεν ο Κύριος. Η δε φράσις «σ' ορκίζομαι» είναι κι αυτή πλήρης όρκος, διότι υπονοείται ο Θεός. Σου ορκίζομαι δηλαδή εις τον Θεόν. Η δε χρησιμοποίησις όρκων και μάλιστα πολλών οδηγεί αφεύκτως στην επιορκία. «Ωμολογημένον εστί και δήλον, ότι τον πολύορκον ανάγκη και επίορκον είναι». Λέγει ένας Άγιος Πατήρ της Εκκλησίας.

Απαισιώτερος ακόμη είναι ο όρκος στην ψυχή αγαπητών προσώπων, που πέθαναν, όπως «στην ψυχή της μάνας μου». Διότι η ψυχή των αποθανόντων βρίσκεται πια

στην απόλυτη εξουσία του Θεού. Βλέπετε, λοιπόν, πως η κακή συνήθεια των όρκων προχωρεί και πέραν του τάφου και ζητεί τις ψυχές να τις αναμίξη κι' αυτές στους όρκους;

Πάντως ο πολύορκος θα αναγκασθή να επιορκήση , λέγει ο Ι. Χρυσόστομος, και φέρνει ένα παράδειγμα:

Τρώγει η οικογένεια στο τραπέζι και η υπηρέτρια έκανε κάποια ζημιά. Η σύζυγος ορκίζεται, ότι θα την δείρη. Αλλά και ο σύζυγος ορκίζεται, ότι δεν θα επιτρέψη να την δείρη. Τι, λοιπόν, θα γίνη; Ένας από τους δύο θα επιορκήση, ή μάλλον και οι δύο. Διότι η σύζυγος, που ωρκίστηκε να δείρη την υπηρέτρια και έπειτα εμποδίσθηκε, παρέβη τον όρκον της και επιώρκησε. Αλλά και ο σύζυγος, που εμπόδισε την γυναίκα του να εκπληρώση τον όρκο της, είναι ένοχος επιορκίας... «Ου γαρ οι επιορκούντες μόνον, αλλά και οι έταιροι, την ανάγκην ταύτην εφιστώντες, υπεύθυνοι των αυτών εγκλημάτων εισί», λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος.

Πόσα όμως τέτοια παραδείγματα επιορκίας δεν βλέπομε κατά χιλιάδας στην κοινωνία!

Απόδειξις, ότι δεν έχουμε καμμιά εξουσία στη ζωή μας και πολύ περισσότερο στη ζωή των άλλων είναι αυτό που λέγει ο Κύριος... **«ότι ου δύνασαι μίαν τρίχαν λευκήν ή μέλαιναν ποιήσαι».**

Το, ότι δεν μπορείς να κάμης μια τρίχα άσπρη ή μαύρη πραγματικά και όχι ψεύτικα με τις βαφές, αποδεικνύει, ότι δεν έχεις εξουσίαν επί του εαυτού σου. Επομένως μη νομίσης, άνθρωπε, λέγει ο Κύριος, ότι όταν ορκίζεσαι στον ουρανό, στη γη, στην κεφαλή σου, στα μάτια σου, στη ζωή σου κ.λ.π. δεν αναμειγνύεις τον Θεόν στους όρκους σου και γι' αυτό είσαι δήθεν ελεύθερος να μη λες την αλήθεια ή να καταπατής τους όρκους σου. Όλα αυτά, είναι του Θεού κτίσματα και μόνον έτσι δίδουν ισχύν εις τον όρκον. Και γι' αυτό, όποιος ορκίζεται σ' αυτά, ορκίζεται στο Θεό και καταντά ψεύδορκος και επίορκος.

Απαγορεύει, λοιπόν, ο Κύριος και την μικρορκίαν.

Ο τέλειος νόμος περί όρκου.

Ο Κύριος δεν σταμάτησε μόνο στην απαγόρευση του όρκου, αλλά ώρισε και την θετική του όψι. Έδωκε τον τέλειο Νόμο περί όρκου, λέγοντας:

«Έστω δε ο λόγος υμών ναι ναι, ου ου. Το δε περισσόν τούτων εκ του πονηρού εστίν» (Ματθ. ε’ 37). Οι απαντήσεις σας δηλ. πρέπει να είναι απλές, αληθείς, ειλικρινείς.

Κάθε άνθρωπος, που ρωτιέται για ένα ζήτημα, πρέπει ή να το βεβαιώση ή να το αρνηθή. Για να λείψη, λοιπόν, η ανάγκη του όρκου και πολύ περισσότερο η ψευδορκία, κάθε οπαδός μου, λέγει ο Χριστός, όταν ρωτιέται για ένα ζήτημα, πρέπει να απαντά είτε βεβαιωτικά, λέγοντας το **ναι**, είτε αρνητικά λέγοντας το **όχι** (ου).

Το **ναι** όμως πρέπει να είναι πραγματικό **ναι** και το **όχι** να είναι πραγματικό **όχι.**

Όταν όμως βεβαιώνης την αλήθεια, λέγοντας το **ναι** και δεν σε πιστεύουν και σε ξαναρωτάνε, τότε δεν θα ορκιστής, αλλά θα επαναλάβης και συ την ειλικρινή βεβαίωσί σου με ένα εντονώτερο **ναι** και διπλό μάλιστα **ναι ναι**. Όταν αντιθέτως η αλήθεια επιβάλλει να αρνηθής, είναι αρκετό να πης **όχι** και αν αμφιβάλλουν, θα πης **όχι** διπλό και ζωηρό: **όχι, όχι**.

Και τότε, αν είσαι αξιόπιστος, θα γίνης εξ ολοκλήρου πιστευτός. Διότι στο **ναι** ή στο **όχι** των ειλικρινών και αξιοπίστων υπάρχει περισσότερη εμπιστοσύνη, παρά στον όρκο των ανθρώπων, που δεν φημίζονται για την ειλικρίνειά τους. Σε λίγο, μάλιστα θα γίνης γνωστός, ότι είσαι ειλικρινής. Διότι ο κύκλος των ανθρώπων, που περιμένουν ν’ ακούσουν από μας την αλήθεια αποτελείται από γνωρίμους μας. Αυτοί όμως γρήγορα θα καταλάβουν από την πείρα την ειλικρίνειά μας. Για τους παραπέρα εξ άλλου και μη γνωρίμους κύκλους είναι προτιμότερο να βαστάξωμε για ένα διάστημα την υποψία τους, ότι δεν είμεθα αξιόπιστοι, να υποστούμεν ακόμη και ζημιά, παρά να τους συνηθίσουμε να μας πιστεύουν μόνο με όρκους.

Άλλωστε η ευκολία, με την οποία ορκίζονται πολλοί, δίδει την εντύπωσι, ότι δεν είναι αξιόπιστοι και ότι λένε την αλήθεια μόνο, όταν ορκίζωνται, ενώ στις άλλες όλες περιπτώσεις ψεύδονται.

Το λένε άλλωστε και οι ίδιοι: «Για να είμαι ειλικρινής» λέγουν, δηλ. σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, όταν μιλάω, δεν είμαι ειλικρινής και μόνον τώρα είμαι!

Εξ άλλου από τους συχνούς όρκους, ως την ψευδορκία, ολίγη απόστασις είναι. Αλλά και αυτή την απόστασι την εκμηδενίζει η συνήθεια, η συναρπαγή, ο φόβος μη φανερωθή και χάση την υπόληψί του, αφού απ’ την αρχή υπεστήριξε κάποιο ψέμα. Γι’ αυτό το λόγο ο Κύριος πρόσθεσε: «**Το δε περρισσόν τούτων εκ του πονηρού εστί»** (Ματθ. ε’ 37).

Τα παραπάνω δηλ. από το **ναι** ή το **όχι**, από την βεβαίωσι ή την άρνησι, είναι από τον πονηρό διάβολο.

Ποιο όμως είναι το περισσόν, το επί πλέον; Είναι όχι μόνον η επιορκία, αλλά και η απλή καταφυγή στον όρκο, απαντά ο Ιερός Χρυσόστομος.

Η καταφυγή, λοιπόν, στον όρκο είναι παρακίνησις του διαβόλου, όπως είπε ο Κύριος (Ιωάν. η’ 44). Το ψεύδος, άλλωστε, είναι η αιτία που γεννήθηκεν ο όρκος.

Ο τέλειος, λοιπόν, Νόμος του Κυρίου απαγορεύει τελείως τον όρκο.

Ο όρκος εις τους μετέπειτα χρόνους

Ό όρκος απαγορεύεται τελείως. Έτσι το κατάλαβαν οι Απόστολοι και πρώτοι χριστιανοί. Ο Θεόπνευστος Ιάκωβος λέγει:

«Προ πάντων αδελφοί μου, μη ομνύετε, μήτε τον ουρανόν, μήτε την γην, μήτε τινά άλλον όρκον· ήτω δε ο λόγος υμών το ναι, ναι και το ου, ου» (Ιακ. ε’ 12).

Σαφείς σαφέστατοι είναι οι λόγοι του Κυρίου και των Αποστόλων.

Έτσι επίσης τους εννόησαν οι Πατέρες και Διδάσκαλοι της Εκκλησίας. Εκ της σχετικής διδασκαλίας των αναφέρομεν εδώ την διδασκαλίαν των τριών μεγάλων Ιεραρχών Βασιλείου του Μεγάλου, Γρηγορίου του Θεολόγου και Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Ο Μέγας Βασίλειος εις τον ΚΑ’ Κανόνα του λέγει: «Καθ’ άπαξ μεν όρκος απαγορεύεται. Πολλώ δε που εικός τον επί κακώ γενόμενον κατακεκρίσθαι». Με άλλα λόγια, μια για πάντα ο όρκος έχει απαγορευθή, πολύ δε περισσότερο έχει καταδικασθή ο όρκος, που γίνεται για κακό.

Ο Γρηγόριος ο Θεολόγος ερωτά:

«Όρκου τι χείρον;» Και απαντά ο ίδιος «Ουδέν».

Τι δηλ. υπάρχει χειρότερον του όρκου; Κανένα!

Ο Ιερός Χρυσόστομος τέλος καυτηριάζει την τάσιν των Χριστιανών να ορκίζωνται και να θέτουν το χέρι τους επάνω στο άγιο Ευαγγέλιο.

Απευθυνόμενος δε, προς εκείνον, που προτείνει το Ιερόν Ευαγγέλιον για όρκο λέγει: «Συ, ει μηδέν έτερον, αυτό γουν το Βιβλίον αιδέσθητι (σεβάσου), ο προτείνεις εις όρκον. Το Ευαγγέλιον, ο μετά χείρας φέρεις και κελεύεις ομνύναι, ανάπτυξον (άνοιξον) και ακούσας τι περί όρκου ο Χριστός εκεί διαλέγεται, φρίξον και απόστηθι. Συ δε τον νόμον τον κωλύοντα ομνύναι, τούτον όρκον ποιείς: Ω της ύβρεως! Ω της παροινίας!»

Ο Ιερός Χρυσόστομος έχει πολλές ομιλίες για τον όρκο και παριστάνει τον όρκο χειρότερον και του φόνου. Εκεί απαντά και στις δικαιολογίες, που ακούμε και σήμερα τόσο συχνά, όπως: Τι, λοιπόν, να κάμω, όταν ο άλλος απαιτεί να ορκιστώ και με αναγκάζει; Ο φόβος του Θεού, απαντά, πρέπει να είναι δυνατότερος από την ανάγκη, διότι, εάν πρόκειται να προβάλης τέτοιες προφάσεις, δεν θα φυλάξης τίποτε απ’ όσα ο Κύριος διατάσσει. Και στο ζήτημα του διαζυγίου θα πης: Τι να κάνω, αφού η σύζυγός μου είναι γκρινιάρα και πολυδάπανη; Και στην περίπτωση του δεξιού οφθαλμού. Τι θα γίνη θα πης; Αφού την αγαπώ και τρελαίνομαι γι’ αυτήν;

Και στο ζήτημα της οργής. Τι να κάνω, αφού είμαι νευρικός και δεν μπορώ να συγκρατήσω την γλώσσα μου; Και έτσι με τις προφάσεις αυτές θα καταπατήσεις όλες τις διατάξεις του Νόμου του Θεού. Και όμως δια τους ανθρώπινους νόμους δεν τολμάς να προφασισθής και να πης: «Τι να κάνω; Αφού τούτο και αφού εκείνο», αλλά θέλοντας και μη συμμορφώνεσαι.

Μη λοιπόν δυσανασχετής άνθρωπε, διότι δεν είναι φορτικά όσα διατάσσει ο Θεός για τον όρκο. Αρκεί μόνο να θελήσης και το παν έγινε.

Αλλά για κείνους, που επιμένουν στους όρκους ο Ιερός Χρυσόστομος λέγει:

- Όταν σας δω να επιμείνετε, θα σας απαγορεύσω να πατήσετε στα ιερά αυτά της Εκκλησίας πρόθυρα και να κοινωνήσετε των αθανάτων Μυστηρίων, όπως απαγορεύομε και στους πόρνους, τους μοιχούς και τους φονιάδες. Είναι προτιμότερο ν’ αναπέμπωμεν εις τον Θεόν τις προσευχές της Θείας Λειτουργίας με δύο ή τρεις, που τηρούν τον Νόμο του Θεού, παρά να προσελκύωμε πλήθος ανθρώπων, που παρανομούν και διαφθείρουν και τους άλλους.

Επίσης, ευσεβείς αυτοκράτορες του Βυζαντίου δια νόμων απαγόρευσαν στους υπηκόους τους να ορκίζωνται επί του Ιερού Ευαγγελίου.

Νεαρά Διάταξις, εκδοθείσα υπό της αυτοκράτειρας Ειρήνης, λέγει: «Ταύτη τη θεία νομοθεσία (που απαγορεύει τον όρκο) τον αυχένα του κράτους ημών υποκύπτομεν και την παρά ταύτην κρατήσασαν παράνομον συνήθειαν αποπεμπόμεθα».

Εκ δε των χρόνων της Τουρκοκρατίας, όταν και πάλιν η τάσις προς όρκους μεταξύ Χριστιανών άρχισε να επικρατή, αναφέρομαι στον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό, ο οποίος σε διδαχές του λέγει σχετικώς: «Έτσι μας θέλει, αδελφοί μου ο Θεός και όχι να βλασφημούμεν, όχι να προδίδωμεν ο ένας τον άλλον, **όχι να κάμνωμεν όρκους** και να λέγωμεν ψέμματα, όχι να κλέπτη ο ένας τον άλλον, να παίρνη το πράγμα του άλλου, **όχι να ομνύωμεν το όνομα του Θεού δια το παραμικρόν**.

Εκεί, όπου θα κάμης όρκον του αδελφού σου, πες του επ' αληθείας, και αν δε σου πιστεύση, τράβα το δρόμο σου.

Να απέχωμεν, αδελφέ μου, να μη ορκιζώμεθα εις το όνομα του Θεού ή να κάμνωμεν όρκους και να ονομάζωμεν τους Αγίους μας ή οπού ομνύουν κάποιοι άγνωστοι το όνομα της Αγίας Τριάδος. Αλλοίμονον εις εκείνους! Φωτιά πύρινη τους καίει και τους φλογίζει.

Ο όρκος σήμερα

Μερικοί νεώτεροι ηθικολόγοι, επειδή βλέπουν πόσο δύσκολο είναι ν' αποφύγη κανείς κάθε όρκον, ενόμισαν, ότι τα λόγια του Κυρίου περί όρκου έχουν σχετική και όχι απόλυτη έννοια. Ενόμισαν, ότι απαγορεύουν, όχι κάθε όρκον τελείως αλλά την ελαφρά και απερίσκεπτη χρήσι, την εύκολη και άφοβη κατάχρησι των όρκων.

Βεβαίως, τέτοια κατάχρησις όρκων άφοβη και ασεβής, απαγορεύεται απολύτως, διότι αποτελεί αγενή και βάναυση βεβήλωσι του αγίου ονόματος του Θεού.

Στο αμάρτημα όμως αυτό είναι ένοχοι, όχι μόνο όσοι με κάθε ευκολία ορκίζονται στις καθημερινές σχέσεις τους, αλλά και όσοι με την ίδια ευκολία και επιμονή ζητούν από τους άλλους όρκους.

Πρέπει να τονίσωμε, ότι είναι ντροπή και στίγμα για μας τους χριστιανούς, να απαιτούμε και να δίδωμε όρκους τόσον εύκολα στην καθημερινή μας ζωή. Θα έπρεπε η αξιοπιστία μας να είναι τόσο μεγάλη και σταθερή, ώστε τα λόγια μας να είναι βεβαιώτερα και ιερώτερα από τους όρκους των μη Χριστιανών.

Δυστυχώς, σήμερα, που αποστατήσανε οι άνθρωποι από τον Θεό, πληθύνανε και οι όρκοι.

Δυστυχώς, ο Ορθόδοξος Χριστιανικός λαός μας έπεσε πολύ χαμηλά. Δεν σταθήκαμε ούτε στην 9^{η} εντολή της Παλαιάς Διαθήκης, που συνιστά την ενώπιον του Θεού αληθινή μαρτυρία. Δεν σταθήκαμε ούτε στα επίπεδα των αρχαίων προγόνων μας, που διακρίνονταν, για το φόβο τους μπροστά στη θεότητα.

Επέσαμε χαμηλά – μα πολύ χαμηλά. Κατρακυλήσαμε σε βάραθρα. Ο όρκος, που δινόταν άλλοτε σε σπανιώτατες περιπτώσεις και με πολύ φόβο, σήμερα έγινε συνηθέστατος. Όρκοι πολλοί. Αλλά η πολυορκία, αναπόφευκτα φέρει την ψευδορκία και την επιορκία, που αποτελούν μεγάλες πληγές της σύγχρονης Ελληνικής κοινωνίας.

Κάποιος ευσεβής Χριστιανός παρακολούθησε δίκες μιας μόνον ημέρας σε δικαστήριον της Πατρίδος μας και μέτρησε τους όρκους, που δόθηκαν. Ήταν πεντακόσιοι (500) περίπου. Σε ένα μόνο δικαστήριο τόσοι όρκοι!

Αν όμως υπήρχε τρόπος να μετρηθούν οι όρκοι που δίδονται καθημερινά στα Αστυνομικά καταστήματα, στα γραφεία των δημοσίων υπηρεσιών και σε κάθε είδους δικαστήρια, από του Ειρηνοδικείου μέχρι του Αρείου Πάγου, θα βρισκόμασταν προ φοβερού κύματος πολυορκίας. Με βάσιν ωρισμένα στοιχεία, που ελήφθησαν προχείρως, υπολογίζεται, ότι οι όρκοι, που δίδονται στην Ελλάδα καθημερινά δεν είναι λιγώτεροι από 10.000. Δηλαδή τρία εκατομμύρια εξακόσιες πενήντα χιλιάδες (3.650.000) όρκοι κάθε χρόνο! Από αυτούς δε ελάχιστοι είναι οι αληθινοί πέρα για πέρα όρκοι!

Πόσο φρικτά αμαρτάνουν οι δυστυχείς και το λυπηρόν είναι ότι δεν το νοιώθουν. Ασεβούν με αδιαφορία και πώρωσι.

(Μη ορκίζεσαι, Εκδόσεις «Ορθοδόξου Τύπου», 1976)

(Πηγή ηλ. κειμένου: http://www.imglyfadas.gr)